

slaget går ud på. Men jeg gør et sidste forsøg: Det går ud på at hæve det statstilskud, som er på 216 kr., med 45 kr. pr. publikum. Det betyder, at den driftsøkonomi, som teatrene har, bliver lidt bedre.

Der står faktisk ikke i forslaget, hvis hr. Eyvind Vesselbo vil høre efter et øjeblik, at vi lægger op til, at DST-teatrene skal have den samme egenindtægt på 27 pct. Det står der faktisk ikke. Der står i bemærkningerne, at det er sammenligneligt; at de to tal sammenligner vi. Der er jo nogle helt andre forhold i København. Selvfølgelig skal DST-teatrene ikke have det samme tilskud og dermed samme egenbetaling som Aalborg Teater. Vi har jo mange flere publikummer her, og der er også et større udbud.

Det er ikke sådan, at vi har problemer med vores forståelse af en teaterpolitik, der bringer dansk teaterliv videre og ikke trækker det baglæns.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

21) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 182:

Forslag til folketingsbeslutning om Det Danske Teater.

Af Jytte Andersen (S) m.fl.
(Fremsat 14/4 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Der er flere ting i det socialdemokratiske forslag, som jeg grundlæggende ikke forstår eller ikke er enig i. Der står i bemærkningerne til forslaget, at

provinsens teaterudbud er blevet væsentligt reduceret de seneste år, og at der er sket en skævvridning af teaterlivet. Det har jeg meget svært ved at se, og det vil jeg gerne have dokumenteret.

Kl. 20.20

Vi har, som jeg ser det, et meget rigt og varieret teaterudbud i hele landet med en række forskellige teaterudbydere. Der er de store institutions-teatre; der er landsdelsscenerne, der foruden at være hjemmehørende i henholdsvis Aalborg, Århus og Odense, også har en vis turnévirkning; der er Den Jyske Opera, som foruden at være stationært i Århus turnerer i hele landet; vi har Peter Schaufuss Balletten, der er hjemmehørende i Holstebro og ligeledes turnerer i hele landet, og så har Det Kongelige Teater også turnévirkning.

De ovennævnte har fået en varig aftale med regeringen og har fået tilført flere penge i den sidste periode til aktiviteter i provinsen.

Endvidere har vi de små storbyteatre i landets store provinsbyer Århus, Aalborg og Odense, og der er egnsteatrene, som sikkert udbyder teater i hele landet. Endelig har vi de private teaterudbydere, og sidst, men ikke mindst, spiller Det Danske Teater en ganske væsentlig rolle for ikke mindst de mange teaterforeningers scener. Også provinspuljen, som vi oprettede i 2002, har støttet en række teaterprojekter rundt i landet, ligesom Kunstrådets Fagudvalg for Teater har fokus på støtte til teatre i hele Danmark.

Jeg tror derfor ikke, at nogen borgere i dette land kan siges at bo ret langt væk fra de teatertilbud, der findes. Vi er rige, meget rige, på disse muligheder.

Det Danske Teater er en meget væsentlig bidrager til dette store flotte teaterudbud. Teatret producerede i sæsonen 2002-2003 syv forskellige forestillinger, der tilsammen blev opført i alt 313 gange. Af de syv forestillinger var de seks for voksne og en var en familieforestilling.

I sæsonen 2003-2004 turnerer Det Danske Teater rundt med seks forskellige forestillinger, og i henhold til teatrets budget planlægges der syv forestillinger i sæsonen 2004-2005, hvoraf de seks forestillinger er nyproduktioner, inklusive en børneteaterforestilling.

Det første element i beslutningsforslaget går på, at finansieringen fra amterne skal baseres på de enkelte amters indbyggertal. Hertil vil jeg gerne bemærke, at det amtslige tilskud til Det Danske Teater er fastsat af amterne selv, og finansieringen fordeles i dag ud på de enkelte am-

ter efter det såkaldte forbrugsprincip, men om rammen amterne imellem bliver finansieret på den ene eller på den anden måde, gør jo i sig selv ikke rammen større; ligesom for den statslige bevilling er også den samlede størrelse af den amtslige bevilling til Det Danske Teater et spørgsmål om politiske prioriteringer og valg.

Jeg har ligeledes svært ved at forstå argumentet om, at hvert enkelt amt efter den nuværende ordning skulle have et økonomisk incitament til, at Det Danske Teater ikke opfører forestillinger i områder.

Jeg synes, det er udtryk for en kolossal mistilid til de enkelte amters kulturudbud og de enkelte amters tiltro til kultur. Det er sådan en ultracentralistisk betonholdning, som har grobund i, at man tror på, at alt bare skal dirigeres fra Slotsholmen af, og så bliver alt bare godt. Ingen af os, hverken stat, amter eller kommuner, fører vel kulturpolitik og afsætter midler til kulturelle formål i et håb om, at der ikke kommer publikum.

Jeg kan slet ikke forstå den holdning. Vi ønsker vel alle, at de kulturpolitiske initiativer og kulturpolitiske aftaler, som vi indgår, resulterer i et mangfoldigt og rigt kulturliv. Jeg er sikker på, at det selvfølgelig også gælder for landets amter. Under alle omstændigheder mener jeg, at det er amternes egen beslutning, hvordan de vil fordele bidraget til Det Danske Teater imellem sig.

Jeg vil i relation til den del af forslaget gerne nævne, at i regeringens forslag til en strukturreform indgår det, at staten overtager det fulde økonomiske ansvar for Det Danske Teater som et af landets kulturelle fyrtårne. Vi er meget tilfredse med den måde, det fungerer på i dag, og vi er sikre på, at det vil udfylde en vigtig rolle for det danske publikum også i årene frem.

Som begrundelse for øget støtte til Det Danske Teater henviser forslagsstillerne også i dette beslutningsforslag til, at egenindtjeningen ligger på et meget højt niveau sammenlignet med landsdelsscenerne. Jeg vil gerne igen tillade mig at henvise til det, jeg sagde om egenindtjeningen under behandlingen af beslutningsforslaget om DST-teatrene, for de betragtninger gør sig også gældende for Det Danske Teater. Jeg tror simpelt hen, at forslagsstillerne har misforstået noget omkring egenindtjeningskravet og det, der knytter sig til det.

Til gengæld er jeg helt enig med forslagsstillerne i, at Det Danske Teater præsterer et godt stykke arbejde og også udfylder en meget væ-

sentlig rolle som turnéteater rundt i alle kroge af samfundet.

Jeg tilkendegav da også allerede under teaterforhandlingerne i efteråret, at jeg var villig til at se på Det Danske Teaters økonomi, der, og det er vi alle enige om, er lidt stram i forhold til de ambitioner, som vi har med teatret.

Kl. 20.25

I Kulturministeriet har vi derfor gennem en periode haft konstruktive drøftelser med Det Danske Teater om dets virksomhed, og jeg har på den baggrund besluttet at forhøje dets tilskud med 3,7 mio. kr., hvoraf de 1,1 mio. kr. tidligere har gået til en børneforestilling. Med andre ord et substantielt beløb til dets aktiviteter.

Med den ekstra bevilling kan Det Danske Teater konsolidere sin økonomi og gives samtidig mulighed for at producere en ekstra forestilling om året. Det betyder altså, at Det Danske Teater i sæsonen 2005-2006 nu kan producere syv forestillinger, og med syv nyproduktioner om året ligger Det Danske Teater på et meget højt og flot niveau.

Det vil sige, at vi selvfølgelig ikke kan stemme for det socialdemokratiske forslag. Ud over at vi selv har besluttet at forhøje tilskuddet til Det Danske Teater, så handler al kulturpolitik altså ikke om økonomi. Det handler om indhold, det handler om nogle ideer til, hvordan vi – i det her tilfælde – får bredt teaterproduktioner ud til flest mulige danskere.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg har et helt konkret og afklarende spørgsmål: Er det rigtigt forstået, at de 3,7 mio. kr. skal gå til én ekstra forestilling og én børneforestilling? Er det sådan, at det passer lige over? Det har jeg ikke helt kunnet forstå ud fra besvarelsen og papirerne.

Så vil jeg så også sige, at det var en af de bedre nyheder, kulturministeren kom med her, nemlig at Det Danske Teater fremover skal ligge i statsregi. Vi vil slås for, at de andre teatre også kommer til at ligge der. Men det er dog en begyndelse.

Men det var mere et opklarende spørgsmål, om de 3,7 mio. kr. lige præcis er øremærket til aktivitetsudvidelsen.

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Først tak for tilslutningen til, at Det Danske Teater vil være et egentligt statsteater som selvejende

de institution i årene frem, hvis vi laver en strukturreform, hvad jeg håber på – også med socialdemokratisk deltagelse.

Dernæst: De 3,7 mio. kr. vil blive givet som en egentlig driftsbevilling til Det Danske Teater, så vil vi efterfølgende indgå en aftale, en resultatkontrakt med Det Danske Teater, men der vil ikke længere følge et krav om en egentlig børneteaterforestilling på Det Danske Teater.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det hr. Eyvind Vesselbo som ordfører.

Eyvind Vesselbo (V):

Det Danske Teater er et godt teater. Det har i mange år leveret en række fornemme forestillinger, som har glædet teaterpublikummet landet over, og det er derfor, at Det Danske Teater har en placering i det danske teaterliv, som tilfældet er.

Derfor kan man også sige, at det her forslag egentlig på mange måder er meget positivt, altså at Socialdemokraterne vil give nogle flere penge til Det Danske Teater, og det er jo også derfor, at vi lige hørte, at det har regeringen så også nu gjort med 3,7 mio. kr.

Det, der er svært med det forslag, der ligger her, er, at argumenterne for at gøre tingene ikke hænger sammen og er meget uklare.

Det Danske Teater opfylder som turnéteater den funktion, som gruppeteatrene ikke kan levere, nemlig at spille teater på en rigtig scene med tæppe og det hele. Det er godt for børnene sammen med deres forældre at komme ud af gymnastiksalene. Derfor har Det Danske Teater en vigtig funktion: et rigtigt teater med en god kvalitet.

Også her vil Socialdemokratiet give flere penge. Der argumenteres med, at man ikke ønsker, at tilskuddet skal beregnes ud fra abonnementsbilletsalget, men derimod alene på baggrund af Det Danske Teaters reelle publikumsgrundlag. Socialdemokratiet ønsker altså ikke, og her har vi den samme problemstilling som i det tidligere forslag, at Det Danske Teater skal have støtte ud fra, hvor mange der kommer i teatret, men ud fra det reelle publikumsgrundlag, altså ikke på baggrund af, hvor mange billetter der sælges, men hvor mange der potentielt kunne gå i teatret.

Det hænger jo meget godt sammen med indholdet i det tidligere beslutningsforslag: Det er ligegyldigt med publikum, vi interesserer os ikke for, hvor mange der ser forestillingen, hvor

stor interesse forestillingen på dette teater har; det drejer sig kun om tilskud og om mere og mere i tilskud.

Det er en forkert teaterpolitik. Et teater uden publikum er ikke et teater, det kan man vel bare karakterisere som en form for hobbyvirksomhed. Det er nemt bare at foreslå flere penge. Det var jo også tilfældet i det tidligere forslag, og det er jo også en politisk markering. Men hvorfor foreslår man ikke flere mennesker, mere publikum i teatret i stedet for at give mere i tilskud?

Kl. 20.30

Problemet med Socialdemokraternes kulturpolitik er, at den alene er defineret ud fra, hvor mange penge der bliver givet til de forskellige områder. Fru Jytte Andersen nævnte tidligere, at i 1990'erne var Socialdemokratiets kulturmotto, at Kulturministeriets budget skulle fordobles, og det skete også. Men det blev aldrig beskrevet, hvad disse øgede midler skulle bruges til. Det var bare penge, flere penge, dobbelt så mange. Det er godt nok, men vi ved bare ikke, hvad pengene blev brugt til, for penge var det vigtigste i Socialdemokratiets kulturpolitik.

Sagen er den, at hvis man går seriøst til værks, kan man finde argumenter for en forøgelse af de økonomiske rammer for Det Danske Teater, og det er netop det, kulturministeren har gjort. Det fremgår af den pressemeddelelse, som er kommet i dag, hvor der står at læse, at der er bevilget 3,7 mio. kr. mere til Det Danske Teater, og det er jo ikke bare tal, der er taget ud af luften, som tilfældet er med de 7,5 mio. kr. i forslaget her. De 3,7 mio. kr. er derimod fastsat ud fra en egentlig vurdering af teatrets situation og det, teatret ønsker at sætte i gang på teaterområdet, og det er seriøst politisk arbejde. Først finder man ud af, hvad teatret, eller hvad det nu måtte være, ønsker at foretage sig, og så finder man de nødvendige penge.

Socialdemokraterne gør det omvendte. De siger: Vi ønsker flere penge, vi ved ikke, hvad de skal bruges til, men det finder vi ud af, og hvis vi ikke gør det, er det da udmærket med en politisk markering. Det er også helt i orden, for sådan arbejder vi jo forskelligt, også på det kulturpolitiske område.

Jeg tror ikke, at man i nogle debatter som denne kan affærdige uklare forslag og problemstillinger, som man ikke ønsker at diskutere, ved at sige, at modparten ikke har forstået, hvad der bliver sagt. Nogle tror, det er en meget god taktik, men jeg tror, debatten afspejler, at hvis man hele tiden lidt irriteret eller lidt kantet kommer

til at sige: Nu skal jeg forklare hr. Vesselbo det igen – ja, så er det klart, at det skyldes, at man står med et meget, meget stort problem med at forklare det, man selv har foreslået.

Jeg tror bare ikke, den går. Jeg tror ikke, den går i længden, og jeg tror ikke, folk hopper på, at man kommer med lidt forvirrede antydninger af, at modparten i debatten ikke forstår, hvad der bliver sagt. Det var jo det, fru Jytte – jeg havde nær sagt fru Jytte Hilden, men fru Jytte Andersen gjorde under behandlingen af det tidligere forslag.

Efter disse ord er det jo ikke overraskende, at Venstre ikke kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Hr. Eyvind Vesselbo siger endnu en gang, at det, V og K altid gør, er, at de undersøger området, og så finder de ud af, hvor mange penge området skal have. Er hr. Eyvind Vesselbo nu helt sikker på det? Er det det, man gør hver gang? Gjorde man det med de 70 mio. kr. til influenzavaccinen? Var der først en behovsanalyse, før man bevilgede de millioner? Er hr. Eyvind Vesselbo sikker på, at det altid er arbejdsmetoden for regeringen?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Ja, for hvis jeg ikke mente det og ikke var sikker på det, ville jeg ikke sige det. Udgangspunktet for alt, hvad vi foretager os, er nemlig at analysere tingene grundigt, tage seriøst fat på dem, komme med reelle forslag til, hvad der skal ske, og finde pengene.

Hr. Naser Khader ønsker åbenbart en behovsanalyse af hver enkelt ting, der bliver foreslået, altså hele bureaukratiet, hvor der sidder 20 embedsmænd og gennemgår tingene. Men det er jo ikke det det drejer sig om. Det er et politisk spørgsmål: Hvad ønsker vi, hvordan kan vi gøre det, hvordan får vi pengene, og hvor mange skal der bruges? Det er et af de vigtige elementer i det politiske arbejde, sådan som jeg ser det.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Jeg vil gerne spørge igen: Var det det, man gjorde i sagen om influenzavaccinen?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg kunne ikke høre, hvad der blev spurgt om.

Naser Khader (RV):

Var det det, man gjorde, før man gav de 70 mio. kr. til influenzavaccinen?

Eyvind Vesselbo (V):

Det må jeg sige. Det er lidt af et spring i den kulturpolitiske debat, hvis jeg skal svare på det spørgsmål.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Det er ikke direkte omfattet af forslaget, så det behøver ordføreren ikke.

Eyvind Vesselbo (V):

Det gjorde jeg heller ikke.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det fru Jytte Andersen.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Hr. Eyvind Vesselbo bliver ved med at påstå, at Socialdemokratiet er ligeglad med, om der er tilskuere i teatrene, og bare er optaget af at fylde penge i dem. Jeg må sige, at så foretrækker jeg at tro, at hr. Eyvind Vesselbo ikke har forstået forslaget, og det vil jeg blive ved med.

Kl. 20.35

Jeg vil godt stille et spørgsmål til hr. Eyvind Vesselbo: Man kan vel ikke helt afvise, at der er en sammenhæng mellem den økonomi, et teater har, og de muligheder, det har for at udvikle sig? Det er en kendsgerning, at Det Danske Teaters økonomi er på hælene, det har ministeren set i øjnene, og det skal han have anerkendelse for. Der er altså åbenbart en sammenhæng, og når vi lægger op til, at indbyggerantallet i amtet skal være beregningsgrundlag for amternes tilskud, handler det altså om en stabilisering af økonomien.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Ja, men når jeg nævner, at Socialdemokratiet fokuserer meget mere på tilskud end på publikum, er det vel ikke helt forkert, for det er faktisk det, der står i forslaget. Der står, at man vil øge tilskuddet, men hvis Socialdemokratiet havde ønsket at øge publikumsinteressen, havde der stået, at man vil gøre en indsats for, at der kommer flere i teatret, og det er faktisk det, der ikke gør.

Fru Jytte Andersen siger, at man vil forøge tilskuddet i forhold til den indtægt, man får ved at

sælge billetter, og det er her, vandene skilles. Det er i hvert fald ikke den teaterpolitik, jeg går ind for. Jeg mener, at vi skal have flere i teatret, så de kan nyde de oplevelser, der er her, og det får man nødvendigvis ikke ved at give mere i tilskud. Men jeg er helt enig med fru Jytte Andersen i, at teatrene har brug for tilskud og har brug for et fundament, og det er jo det, der er gjort ved at give Det Danske Teater en ekstrabevilling på 3,7 mio. kr. Jeg mener faktisk, at tingene hænger enormt godt sammen.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Nu afspejler tilskuernes interesse jo, om der er noget at komme efter: Om der er gode forestillinger, om der er nye forestillinger, om der er en mangfoldighed i repertoire, og om Det Danske Teater når ud til folk med sine turnéforpligtelser, som medfører meget store udgifter.

Vi er faktisk meget optaget af, at Det Danske Teater når så langt ud til den danske befolkning som muligt, men man kan jo ikke stille det op på den facon, som hr. Eyvind Vesselbo gør. Man er nødt til at sige: Skal vi have flere folk i teatret, skal vi sørge for, at vi har noget at byde på, og ikke bare lokke folk med ingenting.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg er fuldstændig enig i, at teatret har brug for en stabil støtte over en årrække, men jeg mener ikke, det i sig selv er nok at sige: Vi finder 7,5 mio. kr., for det er nok det, teatret har brug for, og så kommer der nok også nogle flere tilskuere.

Det, regeringen har gjort i dette tilfælde, er selvfølgelig at analysere tingene og derefter definere, hvad de 3,7 mio. kr. skal bruges til. Det er seriøst kulturpolitisk arbejde, og det er det, der er hele grundlaget for den måde, vi griber tingene an på. Vi kaster ikke bare et eller andet tilfældigt tal ud, så vi bagefter skal diskutere sagen uden at vide, hvad der egentlig ligger inden for rammerne, for det er jo ikke bare en eller anden tilfældig beregningsmåde, vi taler om her. Det drejer sig om 7,5 mio. kr., som Socialdemokratiet foreslår uden overhovedet at definere, hvad pengene skal bruges til, fordi Socialdemokratiet åbenbart ikke har nogen visioner på området. Man bliver bare ved med at diskutere penge, vi står med to forslag, hvor der bare er nævnt nogle beløb, og jeg synes, hr. Naser Khader sagde det meget godt: Det er penge og ikke indhold, vi diskuterer her.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes i virkeligheden, det er en meget spændende diskussion, hr. Eyvind Vesselbo rejser. Jeg kan huske, at vi også havde den under den tidligere regering, for da vi på et tidspunkt diskuterede tilskud til idrætsorganisationerne, altså DGI og DIF, havde vi en regering og en kulturminister, der ville opstille alle mulige konkrete betingelser for, at man kunne få tilskud. Så skulle man lave noget for handicappede, så skulle man lave noget for indvandrere, og så skulle man lave noget for det ene og det andet.

Dengang sagde vi fra Enhedslisten, at det ville vi ikke være med til. Vi synes nemlig, at der så at sige skal gives et bloktilskud, fordi man skal løse en bestemt opgave. Så må man løse den, så godt man kan, og løser man den ikke godt nok, må vi overveje, om vi skal fjerne bloktilskuddet – lad os kalde det det – og hvis vi ønsker, at der skal gøres specielle tiltag for indvandrere eller handicappede, må der laves nogle puljer, som alle kan søge på lige vilkår.

Det er måske lidt af den samme opfattelse, vi har, når det gælder teatrene. Men jeg forstår, at den regering, vi har nu, meget lig den tidligere regering vil detailstyre og bestemme helt ned i detaljen, hvad pengene skal bruges til. Det ville den tidligere regering i hvert fald på det tidspunkt. Er det korrekt forstået?

Kl. 20,40

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Nej, det er ganske ukorrekt forstået.

Størstedelen af pengene, tæt på 99 pct. af beløbet til teatret, bliver ikke styret på nogen som helst måde. Men jeg mener, at når man kommer efter at have indgået et 4-årigt forlig om 6 mio. kr. og foreslår, at der skal bruges flere penge på to områder, er det måske meget rart at vide, hvad man egentlig forestiller sig, at de penge skal bruges til.

Jeg mener ikke, at man nødvendigvis skal stille krav, og det gør vi jo heller ikke for 99,9 pct. af de penge, der gives til teaterområdet. Men vi har nogle ideer, vi har en kulturpolitik, og jeg kan selvfølgelig godt se, det er et problem, for der er ikke mange andre her i salen, der har en kulturpolitik, som er målrettet og seriøs. Vi har gjort os nogle tanker, inden vi sætter penge af, og det er her, forskellen mellem os findes. Kulturpolitikken skal baseres på de analyser og de visioner, man har som politiker, og så

skal der sættes penge af, men det behøver jo ikke betyde, at der skal stilles definerede og detaljerede krav.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hr. Vesselbo må have mig undskyldt, men hr. Vesselbo lyder altså fuldstændig som et ekko af den gamle regering i den katastrofale fase, hvor man sagde: Oh, vi giver mange penge uden at stille nogen krav til DIF og DGL. Nu skal de have ekstra penge, men nu må vi i hvert fald bestemme, hvad de skal bruges til. Vi kan ikke bare give dem uden videre.

Jeg er sikker på, at den nuværende kulturminister deltog i den diskussion, og jeg er sikker på, at han kan huske argumentationen. Vi var en del, der sagde: Nej, vi giver sådan set et beløb, fordi vi synes, organisationerne opfylder en vigtig funktion, og hvis vi ikke synes, de gør det længere, kan vi beskære tilskuddet. Vi kan også give mere, hvis vi mener, tingene bliver gjort bedre, hvis vi gør det, og vi kan eventuelt helt fjerne det. Men vi går ind for frihed under ansvar, så vi giver mulighed for, at de selv kan udvikle sig.

Jeg synes, at alt det, vi hører fra hr. Eyvind Vesselbo i dag, er den samme kontrolfreakmentalitet, som også prægede den gamle regering på det tidspunkt. Man skal simpelt hen kontrollere, og jeg må indrømme, at jeg syntes ikke, det var godt dengang, og jeg synes heller ikke, det er godt nu.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Nu er det jo svært, når hr. Søren Søndergaard stiller mig et spørgsmål, og jeg svarer på det, og hr. Søren Søndergaard så siger: Jamen hr. Vesselbo svarede på noget helt andet.

Hr. Søren Søndergaard udlægger mine svar på en helt anden måde end det, jeg svarede. Jeg svarede faktisk lige det modsatte af det, hr. Søren Søndergaard konkluderer, men det er klart, at da jeg ikke repræsenterer Enhedslisten, kan jeg ikke svare på den måde, Enhedslisten gerne vil have. Da jeg repræsenterer Venstre, svarer jeg på den måde, som Venstre gerne vil have, og det kan vel ikke komme bag på hr. Søren Søndergaard.

99,9 pct. – jeg mener, at hr. Søren Søndergaard må have hørt det tal – af de penge, der bliver bevilget til danske teatre, bliver der ikke nødvendigvis stillet krav i forbindelse med. Der stilles

ikke krav om, hvilke forestillinger der skal spilles, og hvilke skuespillere der skal benyttes, så der er ikke nogen detaljstyring overhovedet. Men når man fremsætter to forslag som dem, vi nu er i gang med at diskutere her i aften, ville det da være rart at vide, hvorfor man pludselig kommer med forslagene, når man i øvrigt er med i et forlig om noget andet. Det er da rart at vide, hvad de penge skal bruges til. Kulturministeren har forklaret klart og tydeligt, hvad de ekstra 3,7 mio. kr., som regeringen har givet, skal bruges til, og det er seriøst politisk arbejde.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Louise Frevert som ordfører.

Louise Frevert (DF):

Man må nok betegne Det Danske Teater for det fremmeste turnéteater i Danmark. Det har et højt kunstnerisk niveau med stor alsidighed i sine teaterproduktioner.

Socialdemokraterne har i deres beslutningsforslag foreslået, at Det Danske Teater skal have et tilskud på 7,5 mio. kr. Nu er det ikke, fordi jeg har lyst til at gentage mig selv, men det er jo svært at lade være med blot at indskyde den fodnote, at her har vi igen et eksempel på, at Socialdemokraterne mener, at teatrene og kunsten i det hele taget i Danmark bare skal have tilført uanede midler for at kunne præstere kvalitet.

Det Danske Teater har bevist, at det med et for så vidt rimeligt tilskud har været i stand til at præstere kvalitetsforestillinger, og vi er da også i Dansk Folkeparti enige med kulturministeren i, at det vil være på sin plads at forhøje Det Danske Teaters tilskud med 2,6 mio. kr. til en almindelig forestilling. Vi skal også huske, at der gives et tilskud på 1,1 mio. kr. til en børneteaterforestilling, så alt i alt er det et tilskud på 3,7 mio. kr., og med det tilskud vil Det Danske Teater kunne sætte yderligere to nye produktioner op. Syv produktioner og en børneforestilling om året må siges at være i top.

Kl. 20.45

Det Danske Teater udfylder en rolle, som er meget væsentlig i det danske teaterliv, nemlig turnéteatrets virke. Selv om der er andre teatre, der har turnévirkosomhed, er det jo ikke turnévirkosomhed, som Det Danske Teater har, hvor det er baseret på at være et rigtigt turnéteater. Alle danskere skal have mulighed for at se godt, gedigent teater selv i den yderste afkrog af Danmark, og det giver Det Danske Teater muligheden for.

Derfor er vi også enige i kulturministerens udspil om, at Det Danske Teater skal overgå til statsadministration i en ny struktur, men den diskussion tager vi op på et andet tidspunkt.

Foreløbig er vi meget tilfredse med, at Det Danske Teater har fået en saltvandsindsprøjtning og kan bevare et højt kunstnerisk niveau til glæde for hele Danmarks befolkning.

Lars Barfoed (KF):

Da den konservative kulturpolitiske ordfører, fru Carina Christensen, ikke kan være til stede i Folketinget i dag, skal jeg på hendes vegne sige følgende:

Allerede under teaterforhandlingerne i efteråret tilkendegav kulturministeren, at han var villig til at se på Det Danske Teaters økonomi. Der var bred enighed blandt partierne om, at teatrets økonomi er stram set i forhold til de ambitioner, som vi har for teatret.

Fra konservativ side glæder vi os derfor også meget over, at kulturministeren nu efter drøftelser med Det Danske Teater har besluttet at forhøje deres tilskud med 2,6 mio. kr. Hertil kommer så et særligt tilskud på 1,1 mio. kr. til en børneteaterforestilling, så vi kommer op på i alt 3,7 mio. kr.

Med hensyn til forslaget om at lade driftsstøtten fra amterne være baseret på indbyggertal frem for billet salg ønsker vi ikke at blande os i, hvordan amterne vælger at fordele rammen til Det Danske Teater mellem sig. Det ændrer jo ikke på rammens størrelse, at man fordele det efter indbyggertal frem for efter et forbrugerprincip. Det tror vi godt at amterne selv kan finde ud af at administrere.

Vi er heller ikke enige i, at amterne skulle have et særligt økonomisk incitament til, at Det Danske Teater ikke skulle opføre forestillinger i deres område. Alle amter fører en aktiv kulturpolitik, hvor jeg bestemt ikke tror at målet er, at der ikke kommer nogen til forestillingerne.

Det Danske Teater gør et stort og godt arbejde og udfylder en væsentlig rolle som turnéteater i hele landet. Vi Konservative glæder os derfor også over den aftale om en forbedret økonomi, der nu er indgået.

Det Konservative Folkeparti kan ud fra disse betragtninger ikke støtte dette forslag.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Naser Khader som ordfører.

Naser Khader (RV):

Jeg vil gerne gentage nogle af de pointer, jeg havde i forhold til beslutningsforslag nr. B 181, og det er igen, at vi i Det Radikale Venstre gerne så en mere omfattende revision af teaterområdet. Det har vi efterlyst i flere omgange.

De sidste par tiltag på området har været enkeltvis justeringer af bevillinger, uden at vi har set på området og bevillingerne i en sammenhæng. Som sagt er det også mit indtryk, at teatermiljøet ikke kun efterlyser penge, men også en samlet plan og en gennemgående revision af hele området.

Når det er sagt, er vi sympatisk indstillet over for Socialdemokraternes intention om at forbedre vilkårene for det turnerende teater i Danmark. Vi er også sympatisk indstillet over for det tiltag, kulturministeren har offentliggjort i dag om at prioritere det turnerende teater højere med en øget bevilling på 3,7 mio. kr.

Men vi har nogle forbehold over for den model, som både Socialdemokraterne og kulturministeren foreslår. Overordnet set er det et problem, at vi kun og udelukkende ser på bevillingerne. Vi skal også se på, hvad det er, vi vil med det turnerende teater, og hvad det er, vi vil med hele teaterområdet.

Socialdemokraterne foreslår, at man øger bevillingen til Det Danske Teater med ca. 7 mio. kr. ved, at man justerer på kravene til egenindtjening – endnu en gang ved, at man sammenligner med landsdelsscenerne. Endvidere foreslås en anden model for amternes bidrag.

Kl. 20.50

I 2003 modtog Det Danske Teater 9,3 mio. kr. fra staten og 10,6 mio. kr. fra amterne, i alt knap 20 mio. kr. Socialdemokraternes forslag vil øge Det Danske Teaters budget med 7,5 mio. kr. svarende til en forøgelse på 38 pct. Endnu en gang vil jeg medgive, at Socialdemokraternes forslag rummer nogle interessante pointer vedrørende de forskellige krav, der stilles i dag til teatret, som ret beset burde have samme vilkår for offentlig støtte m.v.

I Det Radikale Venstre arbejder vi, som jeg sagde tidligere, med en samlet skitse for teatrene i Danmark, herunder turnerende teatre i Danmark. Vores plan går ud på, at det turnerende teater bindes nærmere sammen med Det Kongelige Teater, landsdelsscenerne og DST. Så kan man se på, om det turnerende teater nødvendigvis skal producere forestillingerne selv. Et turnerende dansk teater bør endvidere på sigt kunne støtte danske teatres turné i udlandet.

Dette forslag vil ændre det turnerende teater i forhold til, hvordan det ser ud i dag. Som sagt er vi positivt indstillet over for både Socialdemokraternes og kulturministerens intentioner, og vi vil gerne diskutere detaljerne nærmere i udvalget.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil da godt starte med at ønske kulturministeren tillykke med, at kulturministeren har givet det gode danske ord timing en relevant betydning for den her diskussion, for det er jo god timing, at kulturministeren får indrømmet Det Danske Teater denne her økonomiske håndsrækning i en nødlidende situation.

3,7 mio. kr. er jo fint nok, forstået på den måde, at vi fra teatrets chef har en vurdering af, hvad det betyder, nemlig at man i stedet for at skulle skære antallet af forestillinger ned til fem om året faktisk kan udvide med en fra de nuværende seks, så man har syv forestillinger. Samtidig bliver der også sagt, at hvis man havde fået endnu flere penge, kunne man faktisk være gået op på otte.

Det var måske en kommentar til hr. Vesselbo, at ja, hvis man havde fået nogle flere penge, havde man f.eks. haft mulighed for ud fra en vurdering på teatret at gå op til otte eller ni forestillinger, eller man havde måske haft mulighed for at sætse på nogle dyrere forestillinger, som det er muligt gjorde at der måske ville komme flere tilskuere.

Det er det der med frihed under ansvar. Det er det der med, at man vælger nogle folk eller peger på nogle folk eller ansætter nogle folk, som så får nogle penge, og inden for den ramme kan de prøve at få det bedste ud af det, og så tager man en gang imellem stilling til, om de er gode nok. Er de ikke gode nok, fyrer man dem og får nogle andre.

Men man skal ikke fra politisk hold gå ind og detailstyre, og jeg synes, det er fuldstændig helt sygeligt i denne her diskussion, at vi har en regering, der altså ikke alene – havde jeg nær sagt – vil ind og være med til at bestemme, hvor mange forestillinger der skal spilles, men altså også, om Lenin skal stå på den ene eller anden side af Arbejdermuseet og sådan nogle ting. For mig er det helt imod – hvad skal vi sige? – den tradition, jeg har for, hvordan man laver de her ting.

Det andet element i forslaget er spørgsmålet om finansieringsmodellen for amterne, at drifts-

støtten fra amterne i fremtiden baseres på indbyggertal frem for på billetsalg. Her må jeg sige, at hvis man vil benytte økonomiske incitamenter, er det her da et oplagt økonomisk incitament at udnytte netop til at få flere mennesker i teatret. Altså amterne ved, at de skal punge ud med et vist beløb, der svarer til deres indbyggertal, og jo flere de får i teatret, jo mere får de ud af det. Så enkelt er det. Det vil sige, at man giver en positiv motivation til, at de forsøger at få så mange som muligt til at udnytte det tilbud, der ligger.

Omvendt med den nuværende model. Som det bliver påpeget i bemærkningerne til forslaget, udgør den en negativ motivation, så jeg må indrømme, at jeg slet ikke forstår argumentationen fra borgerligt hold.

Vi synes, og det er en vurdering, at det beløb, der er givet, er et plaster på et brækket ben, havde jeg nær sagt, og at det kunne gøres bedre. Det kan diskuteres. Det er en politisk holdning. Men vi har altså den opfattelse, at det kunne være bedre, og derfor støtter vi også det her beslutningsforslag.

Kl. 20.55

I den forbindelse skal vi selvfølgelig også sige, at Strukturkommissionens anbefalinger med regioner frem for amter vil få den her massive betydning. Der mener jeg altså også, at hvis vi snakker om københavneri som en kulturpolitisk bombe under debatten, kan den måske ikke tolt afmonteres, men i hvert fald imødegås lidt ved dette beslutningsforslag, som vi støtter.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Det var spørgsmålet om den forskel mellem støtten til teatre ud fra abonnement, altså de solgte billetter, eller ud fra befolkningsunderlaget. Hvis man følger hr. Søren Søndergaards og fru Jytte Andersens model og ændrer det her, så kan man altså komme til at give støtte til et teater, hvor der kommer meget, meget få publikummer, i modsætning til den måde det foregår på i øjeblikket, hvor man faktisk giver tilskud til dem, der kommer i teatret.

Er det ikke korrekt, sådan som jeg fremstiller det? Er det Enhedslistens politik at give tilskud til teatre, hvor der stort set ikke kommer mennesker, i stedet for at give det til teatre, hvor publikum kommer?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er fuldstændig korrekt, som hr. Vesselbo fremstiller det. Den model, der har ligget, tilskynder amterne til at sørge for, at der kommer så få som muligt i teatret, hvorimod den anden model vil tilskynde amterne til at få så mange som mulig i teatrene.

Spørgsmålet om, hvor mange der kommer i teatrene, har jo også noget at gøre med, hvilken indsats der gøres. Man begynder jo heller ikke at vurdere, om man skal have et hovedbibliotek i en kommune, på basis af, hvor mange der kommer. Jeg synes, det er fuldstændig absurd. Man skal have et hovedbibliotek i en kommune, og så må kommunen gøre en indsats for, at så mange som muligt benytter det bibliotek, ved at man i undervisningen på skolerne tager børnene hen til biblioteket, lærer dem at omgås det, gør det hyggeligt at være der osv.

Det er da en opgave, det er en fast udgift, man skal påtage sig, og så mobiliserer man folk til at udnytte det. Det samme med teatret. Hvis man har den faste udgift, så mobiliserer man folk til at deltage i det, i stedet for den der modsatte mentalitet, som hr. Vesselbo står for: jo mindre man får folk til at gå i teatret jo bedre er det. Det får altså ikke flere i teatret.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Nu er det jo sådan set det modsatte argument, jeg plæderer for: at der skal komme flere i teatret, og at det er dem, der kommer der, som skal have støtten. Derfor undrer det mig, at hr. Søren Søndergaard siger, at man ønsker at ændre det fra tilskuddet på abonnementer til tilskud på befolkningsunderlaget.

Hr. Søren Søndergaard sagde, at amterne ikke tilskynder folk til at gå i teatret. Kunne vi ikke bare lige få det helt klart: Hvordan tilskynder amterne befolkningen til ikke at gå i teatret? Står de uden for med et vagtværn og siger, I må ikke gå ind, eller hvordan tilskynder man til ikke at gå i teatret? Når man bevilger millioner af kroner, er det så for at folk ikke skal komme? Jeg vil gerne have et klart svar: Hvordan tilskynder amterne folk til ikke at gå i teatret?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er ikke et spørgsmål om, at amterne tilskynder folk til ikke at gå i teatret. Det er et spørgsmål om, hvorvidt amterne tilskynder folk til at

gå i teatret, gør en indsats for, at folk kommer i teatret. Det er det, det handler om. Det vil de have mere motivation til at gøre i den model, som ligger her.

Det interessante er jo, at hr. Vesselbo siger, at hans politik går ud på, at der skal flere i teatret, men det er jo ikke det, der ligger i det. Det, der ligger i det, er, at for hver gang et amt får nogen til at gå i teatret, så påfører de sig selv en større udgift. Det er muligt, jeg har misforstået det hele, men sådan forstår jeg det system, der er i dag. Hver gang de får nogen til at gå i teatret, påfører de sig selv en større udgift.

Lad os forestille os, at det var sådan med bibliotekerne, at hver gang der kom folk ind og lånte bøger på bibliotekerne, skulle kommunerne have en større udgift til bibliotekerne. Helt ærlig, jeg tror ikke, at det ville være en god ordning. Jeg tror, det er en meget god ordning, at der er nogle biblioteker, der skal være nogle bøger, der skal være nogle faciliteter, og så må det altså være op til kommunerne at udnytte de faciliteter bedst muligt.

Jeg havde nær sagt, jo mere borgerne benytter det, jo mere tilfredse borgere, jo mere får kommunen ud af de penge, der bliver givet ud til bibliotekerne. Det er ligesådan med amterne i forhold til teatret.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg skal bare forstå det helt, for jeg bliver da mere og mere overbevist om, hvis jeg ikke havde været det tidligere, at det ud fra den argumentation, som hr. Søren Søndergaard kommer med, er vigtigt, at vi nedlægger amterne, for det går jo slet ikke på denne her måde. Derfor er det så vigtigt, at man får teatrene ud i nærdemokratiet, og at de teatre, som har en statslig funktion, skal have statsstøtte, så der kun er de her to niveauer. Det kan jeg jo så forstå ud fra de forudsætninger, som hr. Søren Søndergaard har forklaret, vil være den bedste model, for ellers kommer der slet ikke nogen mennesker i teatret.

Kl. 21.00

Men jeg skal bare vide, om det er korrekt forstået, at hr. Søren Søndergaard så under alle omstændigheder vil opretholde en hundrede procents kapacitet fra statens side – lad os sige rent hypotetisk, at det vil være på den måde – og så faktisk være fuldstændig ligeglad med, ligesom i eksemplet, hr. Søren Søndergaard gav med bibliotekerne, om der overhovedet kom nogen publikummer. Vil det sige, at det, Enhedslisten vil,

er at opretholde kapaciteten, på trods af at der ikke kommer nogen folk?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nej, det er ikke det, Enhedslisten vil. Det er klart, at hvis man i årevis har været i den situation, at der ikke er nogen folk, som kommer i de teatertilbud, man giver, så må man selvfølgelig overveje, hvad man gør ved det.

Nu er den eneste konklusion, man kan drage, jo ikke nødvendigvis at nedlægge teatrene. Der var jo engang en diskussion om aviser. Der var en, der sagde: Jeg er stor modstander af aviser, jeg vil have dem nedlagt. Så var der en anden, der sagde: Jeg er en endnu større modstander af de eksisterende aviser, jeg vil have nogle andre aviser. Og den mulighed eksisterer; det er jo også dér, de politiske muligheder kommer ind, nemlig at være med til, at nogle andre får chancen, hvis man mener, at det ikke fungerer på den rigtige måde.

Men det er da klart, at hvis man i årevis har en situation, hvor der ikke er nogen, der kommer i teatrene, så må man selvfølgelig vurdere det, men er det den situation, vi har i dag?

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Det lyder næsten utroligt, men det er jo selvfølgelig ikke første gang, Enhedslisten og Dansk Folkeparti kan mødes om en god sag.

Men skal jeg forstå hr. Søren Søndergaard sådan, at parameteret for at skulle lukke et teater så skulle være belægningsprocenten? Det er jo faktisk det, jeg hører hr. Søndergaard sige. Det synes vi jo i Dansk Folkeparti kan være et af parametrene – ikke, at det er parameteret til at nedlægge et teater, absolut ikke, for det ville være for tyndt, men det vil være et af parametrene. Det vil jeg gerne have et svar på.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første vil jeg sige, at nu tror jeg lige, vi skal holde fast i, at det forslag, vi diskuterer, er om Det Danske Teater, som er et turnerende teater, men det er da klart, at det selvfølgelig er oplagt, at hvis man over en længere periode har teaterkapacitet – hvis vi snakker mere generelt – der ikke bliver anvendt, så må man da kigge på det.

Jeg understreger, at der er to muligheder for at gøre noget ved det, enten at finde en facon,

hvor nogle andre får mulighederne for det, og det kan nogle gange kræve investeringer, og så er den anden mulighed selvfølgelig at skære kapaciteten ned. Det er da oplagt.

Vi har haft diskussioner om Det Kongelige Teater, og der mener jeg, at fru Louise Frevert og hendes parti går fuldstændig forkert, fordi man ikke forstår nødvendigheden af at investere i Det Kongelige Teater, så Det Kongelige Teater kan få nogle nye fysiske rammer og, havde jeg nær sagt, træde ind i et nyt årtusind. Man vil helst have det gamle kukkaseteater, hvilket betyder, at man har en situation, hvor unge mennesker i stort omfang siger gab! Der har det for os været helt afgørende for at gå med i forliget om Det Kongelige Teater, at vi får nogle nye muligheder, at teatret får nogle nye muligheder.

Derfor er det altså sådan, at hvis man skal have større belægning, så kan det nogle gange kræve en investering i stedet for en nedskæring.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Nu gør vi krav på at høre fru Bodil Kornbek!

Bodil Kornbek (KD):

Det Danske Teater er jo en helt fantastisk teatermulighed. Det er jeg sikker på at Enhedslistens hr. Søren Søndergaard også mener og kulturministeren ligeså. Tænk engang at få teatret ud til hele den danske befolkning med et bredt repertoire, nogle oplevelser, nogle udfordringer, hvad det nu kan være. Derfor vil jeg sige endnu en gang, som jeg også sagde i min tidligere tale, at det er skønt, at Socialdemokratiet bringer det på dagsordenen, og at vi får det diskuteret, og jeg må også sige – for en gangs skyld til ministerens ros – at det er rigtig fint, at der nu er kommet nogle millioner kroner til teatret her.

Så alt i alt kan man sige, at den del af det er positiv. Men et er selvfølgelig at diskutere økonomi og muligheder, noget andet er, at økonomi jo også hænger sammen med de forventninger, vi har til teatret. Hvilken betydning skal teatret have i vort land? Hvilken placering er det, vi ønsker det skal have fremover? Så økonomi er jo ikke bare en diskussion, vi skal tage særskilt og så sige, nå, men så løser vi alting ved det, for det gør vi ikke. Økonomien er jo også det, der danner grundlaget for forventninger og ønsker, det, vi gerne vil se på teatret fremover: hele mangfoldigheden, vækstlaget, det eksperimenterende, det udfordrende, det underholdende, dansen, børneteateret og hele paletten simpelt hen, som vi har haft fremme i dag.

Kl. 21.05

Vi har ganske enkelt behov for at have en overordnet diskussion og et billede af, hvordan det skal se ud fremover, også i forbindelse med Strukturkommissionen. Og jeg glæder mig og ser frem til det bud, som ministeren vil komme med.

Med hensyn til det konkrete forslag synes jeg, at i hele den diskussion, der bør være omkring teatret og også omkring teatret og økonomi, bør man også gå ind og se på de støtteordninger og den måde, det er struktureret på i dag.

Det kan være, at der er andre veje at gå for at få flere folk i teatret, for at få folk til at se det værdifulde i det kulturtilbud.

Der må jeg sige, at Socialdemokratiet her kommer med et bud, som kan være interessant at gå videre med og se på, og det vil vi gøre og forholde os positivt til. Vi er ikke bange for at blive udfordret, man behøver ikke at gøre sådan, som man altid har gjort, så vi vil gå frisk til den under udvalgsarbejdet.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ordføreren for forslagsstilleren, fru Jytte Andersen.

Jytte Andersen (S):

Også her skal jeg meddele, at SF har meddelt, at de støtter forslaget.

Jeg vil egentlig godt her i denne efterhånden sene aften-tid gøre en indrømmelse om Det Danske Teater. Jeg synes, Det Danske Teater er fremragende. Det har alle partier faktisk sagt. Det udfylder et teaterpolitisk behov ved at rejse rundt. Jeg har engang i en kort periode boet i provinsen – en ganske kort periode vil jeg godt sige – og det var helt fantastisk, når Det Danske Teater kom. Det betyder noget, at vi har et turnerende teater.

Jeg må indrømme – og det er der, min indrømmelse så kommer – at da jeg begyndte at grave lidt i de forskellige teatres økonomi, blev jeg ærlig talt en lille smule beskæmmet over så beskedne tilskud, vi har givet Det Danske Teater: 60 kr. pr. tilskuer, 21.000 kr. pr. forestilling i gennemsnit – med de krav vi stiller til teatret om et godt repertoire, at der skal være kvalitet i forestillingen, at de skal komme rundt. Der har vi jo også i Socialdemokratiet et ansvar for, at det er så relativt beskedent et grundlag, som de har at gøre godt med, og hvor de faktisk får ganske meget ud af det. Det er så baggrunden for, at vi har fremsat det her forslag, som jo i al sin en-

kelhed går ud på at forhøje de 60 kr. til 110 kr. – altså forhøje beløbet med 50 kr. Nu kommer ministeren så her på falderebet, kan man vel roligt sige, med et forslag om at forhøje tilskuddet med 16 kr. Og det er en retning og en udvikling, som vi i hvert fald i Socialdemokratiet gerne vil presse på for at følge op.

Jeg er glad for, at tilskuddet så er givet som et driftstilskud og ikke sådan alt for målrettet til nogle bestemte aktiviteter. Der er jeg meget enig med hr. Søren Søndergaard, tror jeg det var, der var inde på det der med at sige, at nu har vi en million her, og nu skal vi have det ud af den.

Det er jo at presse armslængdeprincippet ned, som jo er et fornemt princip. Alle mener jo sådan set, i hvert fald verbalt, at armslængdeprincippet er med til at udvikle. Regeringen er oven i købet talsmand for, at vi slet ikke skal have nogen smagsdommere. Alligevel står regeringsbærende partier så her og siger, at vi skal have noget bestemt for pengene og sådan noget. Man skal altså passe meget på med ikke at presse den der udviklingsstrategi for meget.

Det er baggrunden for, at vi med de her to forslag har sagt: Vi vil lægge penge på bordet uden at stille krav om andet og mere end det, de skal leve op til, nemlig kunstnerisk kvalitet.

Og det ved vi at Det Danske Teater allerede nu har haft svært ved at leve op til. De har gjort det med lodder og trisser, men de kan gøre det bedre, og de vil også gerne gøre det bedre. Derfor er det selvfølgelig godt, at der er kommet penge på bordet.

Men jeg synes, der sådan lidt svæver et armslængdeprincip over hele den her diskussion. Og jeg ville være ked af det, hvis der, hver gang vi skulle have penge til teatret, skulle stilles helt specifikke krav.

Kl. 21.10

Jeg vil godt sige tak til de partier, som har støttet vores forslag, Enhedslisten, Det Radikale Venstre, Kristendemokraterne og SF. Det blev ikke til et flertal i denne omgang, men det kan jo sådan set komme, før vi ved af det, hvem ved?

Jeg vil igen sige, at jeg er glad for, at ministeren har truffet den beslutning at gøre det til et turnerende statsteater, og det ligger vel også meget godt i flugt med en national børnescene.

Det er jo også, går jeg ud fra, ud fra den samme erkendelse af, at hvis det kommer ind i den kommunale konkurrence med alle mulige andre med stærke organisationer bag sig, så er det kulturbudgetterne, der bliver presset ude omkring. Det er baggrunden for, at vi har lagt det bevil-

lingsprincip ind, at det skulle være pr. indbyggerantal i amterne og ikke pr. tilskuer, men at amterne, når de alligevel skal betale til det, jo klart har en interesse i – som hr. Søren Søndergaard også sagde det – at få folk til at bruge teatret, komme i teatret, og sørge for, at Det Danske Teater kommer til byen, kommer til amtet, for man vil jo gerne have noget ud af pengene.

Og hvem ved, om det så ikke kan udvikle sig til endnu mere. Selv om jeg synes, at Det Danske Teater er rigtig godt, så kunne man måske godt forestille sig, at der også kom andre turnerende teatre. Der er jo reelt ikke så mange turnerende teatre, men man kunne faktisk godt forestille sig, at man for liget at bryde det monopolignende udgangspunkt, de har, på sigt ligesom fik nogle flere typer turnerende teatre.

Jeg vil godt sige tak for debatten og tak for det, vi fik ud af, at vi satte det på dagsordenen; vel også via en af Venstres folketingsmedlemmers pres har jeg indtryk af, formanden for Det Danske Teater, som vel også har foretaget et stykke arbejde – det ved jeg han har gjort her i salen, han har jo også sin del af æren for, at vi nu har i hvert fald 3,7 mio. kr. mere.

Men vi stopper ikke her, vil jeg godt bebude. Vi stopper ikke med at sætte teater på dagsordenen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 5. maj 2004, kl. 9.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 21.14
